

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatele: **L. S.**, zast. Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti odpůrkyni: **obec Pasohlávky**, se sídlem Pasohlávky 1, zast. Mgr. Ing. Jánem Bahýľem, advokátem, se sídlem Římská 103/12, Praha, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu obce Pasohlávky schváleného usnesením zastupitelstva obce ze dne 10. 6. 2015, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2016, č. j. 65 A 1/2016 - 70,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Navrhovatel **je povinen** zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Ing. Jána Bahýl'a, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Zastupitelstvo odpůrkyně usnesením ze dne 10. 6. 2015 schválilo rozhodnutí o vydání Územního plánu obce Pasohlávky formou opatření obecné povahy (dále jen „územní plán“ nebo „opatření obecné povahy“). Obec tímto územním plánem určila mj. plochy se způsobem využití „ZZ – plocha zahrady a sadu“ a vymezila rovněž územní rezervu pro vedení nadregionálního biokoridoru NRBK15 (K161) (dále jen „biokoridor“), který je v územním plánu označen jako KR NRBK-N (nivní větev) a KR NRBK-V (vodní větev). Současně na těchto plochách omezila stavební činnost.

[2] Navrhovatel se jako vlastník pozemku parc. č. X v k. ú. M. zapsaného na listu vlastnictví č. X domáhal u Krajského soudu v Brně zrušení opatření obecné povahy,neboť nesouhlasil s omezením stavební činnosti a umístěním územní rezervy na svém pozemku.

II.

[3] Krajský soud v Brně návrh napadeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil navrhovateli, že územní plán trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Uvedl, že odpůrkyně sice pochybila, pokud námitky uplatněné v průběhu pořizování územního plánu vypořádala toliko odkazem na dokument označený jako „Vyhodnocení projednání návrhu územního plánu Pasohlávky“ ze dne 29. 5. 2015 (dále jen „vyhodnocení projednání ÚP“) zařazený do příloh územního plánu, současně však shledal, že tato skutečnost neměla vliv na zákonnost opatření obecné povahy. Odpůrkyně se podle krajského soudu s námitkami navrhovatele ve vyhodnocení projednání ÚP dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádala. Rozhodnutí o námitkách proto vyhovovalo požadavkům § 172 odst. 5 správního řádu. Zrušení opatření obecné povahy pouze z důvodu, že odpůrkyně odůvodnění rozhodnutí o námitkách uvedla v příloze k napadenému opatření obecné povahy, by naplňovalo znaky přepjatého formalismu, a proto k tomuto kroku krajský soud nepřistoupil.

[4] Důvodnou krajský soud neshledal ani navrhovatelovu námitku týkající se umístění územní rezervy na jeho pozemku. Krajský soud uvedl, že z hlediska § 43 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 14. 4. 2016 (dále jen „stavební zákon“), byly v projednávané věci naplněny zákonné podmínky pro vymezení územní rezervy pro nadregionální biokoridor v územním plánu. Krajský soud poukázal na to, že odpůrkyně vymezení biokoridoru dostatečně odůvodnila ve výrokové části územního plánu i v jeho odůvodnění. Uvedl též, že potřeba využití koridoru územních rezerv bude prověřována při každém vyhodnocování územního plánu podle územně analytických podkladů kraje a podle aktuálních rezortních studií. Krajský soud shledal, že omezení umístění některých staveb v nezastavěném území v územním plánu vymezila odpůrkyně v souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona.

[5] Krajský soud nedovodil ani porušení zásady proporcionality. Zdůraznil, že ochrana přírody a krajiny je důležitým zájmem, zásah do vlastnického práva navrhovatele má legitimní důvod a je veden šetrným způsobem. V území není vyloučeno umístění všech staveb; o povolení umístění konkrétní stavby (např. „pro skladování nářadí“) rozhodne stavební úřad. Posoudí zejména skutečnost, zda stavba znemožňuje, ztěžuje nebo ekonomicky znevýhodňuje případné budoucí umístění nadregionálního biokoridoru. Pozemek navrhovatele je zařazen do ploch územní rezervy R08 *„plochy rekreace“*. Podle krajského soudu tak pozemek navrhovatele může být v budoucnu zařazen mezi plochy pro rodinnou rekreaci. Rovněž soud neshledal, že by se jednalo o diskriminační či libovolné řešení. Krajský soud nepřehlédl ani skutečnost, že napadený územní plán nikterak nemění stávající způsob využití pozemku navrhovatele coby zemědělského pozemku. Územním plánem stanovený způsob jeho využití proto nelze považovat za neproporcionální pouze proto, že navrhovateli nevyhovuje.

III.

[6] Navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl zrušit napadený rozsudek, stejně jako napadené opatření obecné povahy.

[7] Podle stěžovatele trpí rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jelikož se krajský soud dostatečně nevypořádal se všemi návrhovými body (námitkami). Stěžovatel rozsáhle upozorňoval na jednotlivé části rozsudku, v nichž vady způsobující tvrzenou nepřezkoumatelnost nalézal. Považoval za chybné, že krajský soud při přípravě písemného vyhotovení napadeného rozsudku vycházel z textace svého jiného rozsudku ze dne 11. 11. 2015, č. j. 67 A 5/2015 - 157. Krajský soud tudíž v důsledku uvedeného postupu dostatečně nezohlednil rozdílnost návrhových bodů vznesených ve věci sp. zn. 67 A 5/2015 a v nyní projednávané věci (byť byl v obou případech přezkoumáván tentýž územní plán), a proto se návrhovým bodům stěžovatele řádně nevěnoval.

[8] Stěžovatel rozporoval závěr krajského soudu, že výhradu k nevypořádání námitky č. 3 v procesu pořizování územního plánu v roce 2014 uplatnil pouze obecně. Odkázal na rozsáhlost této žalobní námitky, kterou krajský soud podle jeho názoru dostatečně nevypořádal.

[9] Podle stěžovatele krajský soud opomněl vypořádat i námitku nepřezkoumatelnosti územního plánu pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů v části týkající se omezení umisťování staveb v nezastavěném území podle § 18 odst. 5 stavebního zákona. Krajský soud se podle stěžovatele dostatečně nevypořádal ani s námitkami týkajícími se samotné zákonnosti omezení umisťování staveb v nezastavěném území podle § 18 odst. 5 stavebního zákona v plochách, mezi nimiž se nachází i pozemek stěžovatele. Stěžovatel považoval způsob, jakým se krajský soud těmito námitkami zabýval, za velmi obecný a nedostatečný. K námitkám vztahujícím se k aplikaci § 18 odst. 5 stavebního zákona stěžovatel ve své replice k vyjádření odpůrkyně odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12, který podle jeho názoru krajský soud opomněl zohlednit.

[10] Stěžovatel v napadeném rozsudku postrádal vypořádání žalobní námitky, podle níž v průběhu projednávání územního plánu odpůrkyně neobdržela od krajského úřadu stanovisko k vymezení územní rezervy pro plánovaný biokoridor ve smyslu § 43 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 7 stavebního zákona. Krajský soud podle stěžovatele opomněl vypořádat také jeho námitky týkající se účelovosti a nepotřebnosti územní rezervy. Krajský soud se nezabýval ani tím, že odpůrkyně zneužila svých práv při vymezování územní rezervy, což namítal v žalobě. To vše podle stěžovatele činí rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[11] Stěžovatel napadal přezkoumatelnost napadeného rozsudku i dalšími námitkami roztroušenými v celém obsahu svého podání. Vytýkal krajskému soudu, že se dostatečně nevěnoval námitkám týkajícím se porušení zásady proporcionality. Z rozsudku stěžovatel nebyl schopen seznat, na základě jakých skutkových zjištění a úvah dospěl krajský soud k závěrům uvedeným v odstavcích [49], [58] a [61] napadeného rozsudku. Krajský soud podle stěžovatele nezdůvodnil, proč by nepřípustné stavby měly být zdrojem negativních

emisí. Z rozsudku není zřejmé, co se rozumí pod pojmem „*lázeňskorekreační oblast s vyváženým rozvojem ostatních funkcí*“ a které stavby jsou pro tento účel potřebné. Krajský soud nezdůvodnil ani to, proč by zrušením územního plánu mělo dojít k porušení práva na samosprávu odpůrkyně a proč nelze odpůrkyni vytknout, že vyloučila umístění některých staveb uvedených v § 18 odst. 5 stavebního zákona v nezastavěném území. Dostatečně nevysvětlil, jak dospěl k závěru o tom, že postup odpůrkyně nenese znaky diskriminace, libovůle či šikanózního jednání vůči stěžovateli a že se jedná o minimální zásah do práv stěžovatele.

[12] Dále stěžovatel namítal, že rozhodnutí o námitkách uplatněných v procesu přijímání opatření obecné povahy v rozporu s § 172 odst. 5 správního řádu neobsahuje odůvodnění. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle nějž odpůrkyně sice pochybila, pokud odůvodnění rozhodnutí o námitkách v textové části územního plánu výslovně neuvedla a pouze odkázala na vypořádání námitek uvedené ve vyhodnocení projednání ÚP; přesto neshledal vliv tohoto pochybení na zákonnost napadeného opatření obecné povahy. Stěžovatel uvedl, že neměl možnost se s odůvodněním rozhodnutí o námitkách seznámit, jelikož odůvodnění odpůrkyně neučinila součástí textové části územního plánu. Neměl tedy možnost se dozvědět, z jakých důvodů byl omezen na svém vlastnickém právu. Poznamenal také, že dokument vyhodnocení projednání ÚP není veřejně přístupný na internetových stránkách odpůrkyně ani stavebního úřadu. Pochybení odpůrkyně proto mělo vliv na možnost stěžovatele domáhat se soudní ochrany. Absence tohoto odůvodnění je závažnou vadou, pro kterou měl krajský soud napadené opatření obecné povahy zrušit. Opačný výklad podle stěžovatele vede k absurdním závěrům, podle nichž by bylo možné se odůvodnění rozhodnutí o námitkách bez následků zcela vyhnout.

[13] Za nepřezkoumatelné označil stěžovatel také samotné odůvodnění rozhodnutí o námitkách obsažené ve vyhodnocení projednání ÚP. Odpůrkyně se řádně nevypořádala s námitkou označenou stěžovatelem jako „námitka č. 1“, kterou vznesl v průběhu projednávání územního plánu, a která se týkala umístění ploch územní rezervy. Z vyhodnocení projednání ÚP nelze podle názoru stěžovatele seznat, z jakých konkrétních podkladů odpůrkyně vycházela (užité zkratky jsou podle stěžovatele nesrozumitelné), ani jaké podklady a stanoviska si od dotčených orgánů vyžádala. Stěžovatel dále namítal, že odpůrkyně nepředložila námitku týkající se územní rezervy k vyjádření a odsouhlasení Krajskému úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „krajský úřad“) jako dotčenému orgánu. Možnost vyjádření se k námitce neposkytla odpůrkyně ani Ministerstvu životního prostředí.

[14] Rovněž s námitkou označenou stěžovatelem jako „námitka č. 3“ týkající se omezení umístění staveb v nezastavěném území ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona se odpůrkyně podle stěžovatele dostatečně nevypořádala. Stěžovatel měl za to, že odůvodnění rozhodnutí o námitce je nepodložené a nevyvrací jeho argumentaci, že omezení umisťování staveb na jeho pozemku je projevem libovůle, diskriminace, vedeným úmyslem zabránit stěžovateli v legalizaci jeho již realizované stavby.

[15] Stěžovatel dále v kasační stížnosti argumentoval ve vztahu k omezení umístění staveb v nezastavěném území podle § 18 odst. 5 stavebního zákona. Nesouhlasil zejména s omezením výstavby v plochách ZZ. Odpůrkyně podle něj pochybila, jestliže kategoricky

a nepodmíněně v územním plánu vyloučila možnost umístit v plochách ZZ, mezi které spadá též pozemek stěžovatele, jakékoli zemědělské stavby kromě staveb pro dosoušení a skladování sena a slámy a staveb pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin. Stěžovatel svůj pozemek užívá k pěstování ovocných stromů a zemědělských plodin. Územním plánem zavedené omezení ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona mu znemožnilo umístit na pozemek stavby potřebné k řádnému užívání pozemku, např. již nemůže na svůj pozemek umístit stavby pro skladování nářadí, zahradní techniky, stavby pro uskladnění plodin, stavby poskytující úkryt, místo ke stravování a přenocování pracujícím osobám, což považuje za nezbytné. V důsledku omezení umístění zemědělských staveb odpůrkyně stěžovateli fakticky znemožnila užívání jeho pozemku (zahrady) k účelu, ke kterému je určen. Podle stěžovatele je také chybou, že odpůrkyně omezení umístění staveb v nezastavěném území vymezila pouhým výčtem těchto staveb bez jejich bližší specifikace.

[16] Podle stěžovatele si územní plán v textové části I.F.2 odporuje ve vymezení přípustných, nepřípustných a podmíněně přípustných staveb. Některé stavby považuje za nepřípustné a naopak v rámci přípustných staveb vylučuje stavby (např. ekologická a informační centra a některé zemědělské stavby), které s hlavním a přípustným využitím těchto ploch souvisejí. Odůvodnění omezení umístění staveb podle § 18 odst. 5 stavebního zákona je podle stěžovatele rovněž nepřezkoumatelné, neboť nevymezuje, na základě jakých podkladů a z jakých důvodů odpůrkyně omezila vlastníky pozemků v jejich užívání, jaký je zde vyšší zájem převažující nad zájmy stěžovatele. Odpůrkyně se nezabývala tím, proč jsou některé stavby přípustné a jiné nikoliv, nebo jsou přípustné podmíněně. Řádně neodůvodnila, jaký dopad by mohly mít stavby umístěné na pozemcích stěžovatelů na lázeňský a rekreační ráz obce, popř. jaký by mohly mít negativní dopad na krajinný ráz, životní prostředí a ochranu přírody.

[17] Odpůrkyně podle stěžovatele nerespektovala zásadu proporcionality, tj. nedostála povinnosti omezit vlastnická práva stěžovatele v nezbytné míře a co nejšetrnějším z možných způsobů. Pokud odpůrkyně v plochách územní rezervy připustila podmíněně přípustné stavby jako přístřešky pro cyklisty, vyhlídky a rozhledny, oplocení, měla v souladu se zásadou proporcionality v těchto plochách připustit alespoň podmíněně přípustné zemědělské stavby a ekologická a informační centra.

[18] Odpůrkyně jako důvod širšího omezení výstavby v nezastavěném území uvedla své neblahé zkušenosti z minulých období, v nichž vlastníci vydávali své stavby za stavby zemědělské či za turistická a informační centra proto, aby dosáhli jejich povolení. Tyto stavby následně užívali v rozporu se stanoveným účelem užívání. Stěžovatel se ohradil proti spekulaci, že by obdobným způsobem hodlal postupovat také on. Výše uvedená argumentace odpůrkyně se podle stěžovatele příčí zásadě proporcionality; nejedná se o legitimní a o zákonné důvody opřený cíl, jímž by bylo ospravedlnitelné omezení vlastnického práva stěžovatele. Stěžovatel tvrdil, že z této skutečnosti je zřejmé, že odpůrkyně svého postavení zneužila.

[19] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda odpůrkyně vymezila územní rezervu v souladu se zákonem. Nesouhlasil s názorem krajského soudu,

že pro umístění ploch územní rezervy v územním plánu postačovalo, že tuto možnost krajský úřad nevyloučil ve stanovisku ze dne 28. 8. 2013. Podle stěžovatele se krajský úřad k této otázce vyjádřit ani nemohl, neboť k tomu datu nebyla územní rezerva v územním plánu vůbec obsažena. Stanovisko krajského úřadu ze dne 28. 8. 2013 proto nelze považovat za stanovisko ve smyslu § 43 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 7 stavebního zákona. Tím není ani stanovisko krajského úřadu ze dne 28. 5. 2015. Stěžovatel uvedl, že stanoviskem ve smyslu § 43 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 7 stavebního zákona může být pouze stanovisko vydané v příslušné fázi přijímání územního plánu (tedy ve fázi předcházející dalšímu postupu podle § 51 stavebního zákona) a které je jako stanovisko podle § 50 odst. 7 stavebního zákona označeno. Stěžovatel současně argumentoval tím, že dotčené osoby mají právo seznámit se s návrhem územního plánu, postupem pořizovatele a stanovisky dotčených orgánů dříve, než dojde k veřejnému projednávání návrhu územního plánu (§ 52 stavebního zákona). Jestliže stanovisko krajského úřadu ze dne 28. 5. 2015 nebylo před veřejným projednáním návrhu územního plánu dotčeným osobám přístupné, mělo podle stěžovatele proběhnout opakované veřejné projednání návrhu územního plánu. K tomu však v řešené věci nedošlo, což považuje stěžovatel za pochybení.

[20] Stěžovatel dále uvedl, že záměr vymezení biokoridoru je pouze zástěrkou pro svévolné umístění územní rezervy na plochy stěžovatele a dalších osob. Podle názoru stěžovatele je záměr vymezení biokoridoru 20 let starý a za současného stavu nerealizovatelný. Argumentaci biokoridorem využívá odpůrkyně pouze pro zajištění výhodnějšího postavení ve sporech se stěžovatelem a dalšími dotčenými osobami týkajícími se územního plánu. Odpůrkyně však ve skutečnosti byla při tvorbě územního plánu vedena úmyslem zabránit stěžovateli a dalším dotčeným osobám v legalizaci již realizovaných zemědělských staveb v nezastavěném území jinak přípustných. Ze stejného důvodu vydala odpůrkyně v minulosti stavební uzávěru týkající se pozemků stěžovatele a dalších osob.

IV.

[21] Odpůrkyně ve vyjádření navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 3 As 250/2015 – 68, jímž zdejší soud zamítl kasační stížnost stěžovatelů ve věci téhož územního plánu. Jednalo se přitom o stěžovatele vlastnící pozemek ve stejné funkční ploše, v níž se nachází i pozemek stěžovatele v nyní souzené věci. Stěžovatelé proti územnímu plánu brojili obdobnými námitkami. Odpůrkyně proto vyjádřila přesvědčení, že ani v nyní projednávané věci, nemůže být stěžovatel se svojí argumentací úspěšný. Odpůrkyně dále zdůraznila, že je územním samosprávným celkem nadaným právem na samosprávu. V této souvislosti poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11. Zdůraznila, že stěžovatel není aktivně legitimován k podání návrhu na zrušení celého územního plánu, nýbrž pouze té části, která se dotýká jeho práv. Odpůrkyně nesouhlasila s námitkami stěžovatele, kterými napadal omezení výstavby v plochách ZZ. Umístění územní rezervy považovala za oprávněné a provedené v souladu se stavebním zákonem. Rozhodnutí o námitkách je podle odpůrkyně součástí územního plánu, byť je jeho odůvodnění obsaženo v příloze. Odpůrkyně připomněla, že při pořizování územního plánu postupovala nanejvýš šetrně a do práv stěžovatele územním plánem zasáhla pouze minimálně; dosavadní funkční využití pozemku stěžovatele jako zemědělského totiž zůstalo zachováno.

V.

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Ve své ustálené judikatuře mnohokráte Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí krajského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a se všemi návrhovými body se řádně a srozumitelně vypořádal.

[25] Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že podle ustálené judikatury krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každým dílčím argumentem uvedeným v žalobě (zde v návrhu na zrušení opatření obecné povahy). Požadavku na odůvodnění rozhodnutí soudů vyhovuje rovněž to, pokud krajský soud proti žalobě (návrhu) postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s níž se ztotožní. Jak k tomu uvádí Ústavní soud, „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108]. Právě uvedeným způsobem postupoval i krajský soud.

[26] S kasačním důvodem nepřezkoumatelnosti, který by jinak měl bez dalšího za následek zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, je dle ustálené judikatury třeba zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu účastníků řízení a ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy. Proto by ke kasaci rozsudku krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li vady řízení a jeho nepřezkoumatelnost odstranit jinak než jeho zrušením, např. výkladem s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[27] To platí především v případě, kdy žaloba (zde návrh na zrušení opatření obecné povahy) je relativně rozsáhlým podáním obsahujícím množství dílčích námitek a argumentů, které jsou pouze podpůrné povahy, mnohdy bez vnitřního logického

upořádání. V takovém případě nelze opodstatněně očekávat, že rozsudek krajského soudu bude podrobně a do detailu reagovat na každý dílčí argument předestřený stěžovatelem. Uvedený postup by vedl k nepřehlednosti rozhodnutí soudů, v nichž by se zcela ztrácela argumentace k podstatě stěžejních sporných otázek. Právě s takovým druhem podání se potýkaly soudy v žalobním i kasačním řízení v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud proto předesílá, že ani on, ani krajský soud není povinen extrahovat z podání stěžovatele množství nesystematicky a nelogicky uspořádaných argumentů a reagovat na sebemenší detail jeho podání. Správní soud je povolán především k zodpovězení zásadních sporných právních otázek srozumitelně nastolených stěžovatelem v žalobě (zde v návrhu) či v kasační stížnosti. Opačný postup by byl zjevně na újmu srozumitelnosti samotného rozsudku. Touto optikou proto Nejvyšší správní soud nahlížel i na kasační stížnost v nyní souzené věci.

[28] Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by krajský soud některou z podstatných námitek stěžovatele zcela opomenul. Výše nastíněné požadavky přezkoumatelnosti tak napadený rozsudek splňuje. Krajský soud dostatečným a srozumitelným způsobem vysvětlil, proč má za to, že odpůrkyně při vydání opatření obecné povahy postupovala v souladu se zákonem a práva stěžovatele neporušila.

[29] Stěžovatel poukazoval v kasační stížnosti na některé pojmy a odstavce obsažené v napadeném rozsudku, které povšechně označil za nepřezkoumatelné a u nichž pouze obecně vytkl krajskému soudu nedostatečné zdůvodnění (blíže viz odstavec [11]), aniž by upřesnil, v čem přesně tyto části napadeného rozsudku jeho nepřezkoumatelnost vyvolávají. Kasační soud ve stejné míře obecnosti k těmto námitkám uvádí, že poukazy na věty či dílčí pasáže vytržené stěžovatelem z kontextu napadeného rozsudku nelze považovat za kasační body, jimiž by bylo možné bez dalšího s úspěchem rozporovat rozsudek krajského soudu.

[30] Stěžovatel dále namítal, že se odpůrkyně v rozhodnutí o námitkách s jeho „námitkou č. 1“ (týkající se nesouhlasu stěžovatele s vymezením územní rezervy pro biokoridor) a s „námitkou č. 3“ (týkající se nesouhlasu stěžovatele s omezením výstavby podle § 18 odst. 5 stavebního zákona) uplatněnou v procesu pořizování územního plánu vypořádala nedostatečně.

[31] Nejvyšší správní soud ověřil, že se odpůrkyně uvedenými námitkami zabývala na straně 165 až 168 přiloženého vyhodnocení projednání ÚP. Vypořádání těchto námitek rozdělila a očíslovala shodným způsobem jako stěžovatel (námitky podal dne 27. 12. 2013 - v územním plánu označené pod č. 9.4.08 a dne 12. 12. 2014 - označené pod č. 10.3.7.).

[32] Kasační soud neshledal v odůvodnění rozhodnutí o „námitce č. 1“ žádné deficity. Odpůrkyně se podrobně věnovala těžišti argumentace stěžovatele a reagovala na stěžovatelem vyslovené námitky; objasnila důvody, které ji vedly k závěru o nutnosti umístit v území plochy územní rezervy. Ve vztahu k „námitce č. 3“ (uplatněné v rámci souboru námitek ze dne 12. 12. 2014), jíž stěžovatel vyslovil nesouhlas s omezením výstavby podle § 18 odst. 5 stavebního zákona, Nejvyšší správní soud uvádí, že jakkoli je odůvodnění rozhodnutí odpůrkyně strohé, přesto z něj jednoznačně vyplývá, že odpůrkyni k omezení výstavby vedly důvody plynoucí ze snahy ochránit účel, ke

kterému je dané území určeno (pro vedení nadregionálního biokoridoru). Odpůrkyně i zde navíc odkázala na vlastní obsah územního plánu, z nějž důvody konkrétně vyplývají. Nejvyšší správní soud proto ani v těchto souvislostech nepřezkoumatelnost územního plánu nedovodil. Uvedené správně posoudil též krajský soud.

[33] Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, podle níž se krajský soud dostatečně nevěnoval návrhovému bodu vytýkajícímu nedostatečné vypořádání „námitky č. 3" ze strany odpůrkyně. Tento návrhový bod krajský soud vypořádal na stranách 10 až 12 napadeného rozsudku. Krajský soud dokonce z odůvodnění rozhodnutí o „námitce č. 3" citoval a uzavřel, že *„se odpůrce námitkami navrhovatele (a dalších osob) uplatněnými jak v roce 2013, tak v roce 2014, podrobně zabýval. Nelze se přitom ztotožnit s tvrzením, že by se k námitce č. 3 vyjádřil nedostatečně. Jistě by se mohl některým dílčím otázkám věnovat ještě podrobněji, nicméně způsob, jakým námitky vypořádal, nečiní územní plán nepřezkoumatelným. (...) Soud pouze dodává, že navrhovatel nevypořádání námitek namítal toliko v obecné rovině (aniž by konkrétně uvedl, kterou dílčí otázku opomněl podle jeho názoru odpůrce vypořádat, a jaký to má vliv na zákonnost opatření obecné povahy), a proto se soud jeho námitkou mohl zabývat také jen takto obecně."*

[34] Nedůvodný je také stěžovatelův nesouhlas se závěrem krajského soudu, podle nějž nevypořádání námitky č. 3 namítal pouze v obecné rovině. Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel v návrhu na zrušení územního plánu nedostatečné vypořádání „námitky č. 3" namítl na straně 4 skutečně pouze obecně a nekonkrétně. Na následujících stranách dále rozvedl důvody svého nesouhlasu s omezením výstavby podle § 18 odst. 5 stavebního zákona a vytýkal vady nepřezkoumatelnosti ve vztahu k dalším částem opatření obecné povahy. Konkrétně však neoznačil žádnou otázku obsaženou v „námitce č. 3", kterou by odpůrkyně nezodpověděla.

[35] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že obdobné námitky vůči územnímu plánu obce Pasohlávky, jaké vznesl stěžovatel ve svém návrhu, posuzoval krajský soud též ve věci č. j. 67 A 5/2015 - 157. S ohledem na tuto skutečnost je zcela pochopitelné, že při jejich vypořádání ze své předchozí judikatury vycházel. Tato skutečnost sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Námitky stěžovatele jsou proto i v tomto směru nedůvodné.

[36] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani se stěžovatelovou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nevypořádání návrhových bodů týkajících se územní rezervy. Námitce týkající se neúčelnosti a nepotřebnosti územní rezervy se krajský soud věnoval v odstavcích [41] až [45] napadeného rozsudku. Jako nedůvodnou posoudil krajský soud také námitku zneužití práv odpůrkyně při vymezení územní rezervy. Neshledal porušení zásady proporcionality a uvedl, že se územní rezerva *„sice dotýká vlastních* [správně zřejmě *„vlastnických"* – poznámka soudu] *práv navrhovatele, ovšem pouze v nevyhnutelném rozsahu a ze zcela legitimních a odůvodněných příčin"* (viz odst. [61] napadeného rozsudku), které v rozsudku vyložil. Námitkou zpochybňující naplnění podmínek § 43 odst. 1 stavebního zákona pro vymezení územní rezervy se krajský soud zabýval v odstavci [39] napadeného rozsudku. Ani pro uvedené tudíž nelze nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dovodit.

[37] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil výhradě, podle níž krajský soud nevypořádal stěžovatelovu námitku nepřezkoumatelnosti územního plánu v části vztahující se k omezení stavební činnosti v nezastavěném území podle § 18 odst. 5 stavebního zákona. K této námitce krajský soud v odstavci [49] napadeného rozsudku uvedl, že takové omezení považuje za dostatečně odůvodněné. Skutečnost, že krajský soud výslovně nereagoval na stěžovatelem poukazovaný nález Ústavního soudu, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje (viz shora odst. [25 - 27]).

[38] Nejvyšší správní soud k uplatněné stížní argumentaci o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů odkazuje na přiléhavé a v nynější věci plně použitelné úvahy obsažené v jeho rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, že *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí.“* Rozsudek proto není nepřezkoumatelný pouze proto, že se s ním stěžovatel neztotožňuje.

[39] Nejvyšší správní soud dále posoudil námitky vůči formálním náležitostem územního plánu, tj. námitky týkající se nedostatků rozhodnutí o námitkách. Nejvyšší správní soud předesílá, že se již obdobnou věcí týkající se téhož územního plánu, v níž stěžovatel vystupoval jako osoba zúčastněná na řízení, zabýval a rozhodl o ní rozsudkem ze dne 21. 12. 2016, č. j. 3 As 250/2015 - 68. Zdejší soud rovněž poukazuje na skutečnost, že stěžovatel uplatnil v procesu projednávání územního plánu námitky mj. společně (a tedy ve shodném znění) s J. L. a J. M., jejichž kasační stížnost obsahující obdobné výtky vůči rozhodnutí o námitkách Nejvyšší správní soud posuzoval právě ve shora citovaném rozsudku. Při hodnocení náležitostí rozhodnutí o námitkách se proto kasační soud řídil závěry vyslovenými v rozsudku č. j. 3 As 250/2015 – 68; neshledal důvod se od nich v nyní projednávané věci odchýlit.

[40] Stěžovateli lze přisvědčit v tom směru, že rozhodnutí o námitkách naplňuje formální znaky správního rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2 Ao 5/2010 - 24). Pokud je tedy *„rozhodnutí o námitkách minimálně z formálního hlediska správním rozhodnutím, které musí dle § 172 odst. 5 správního řádu obsahovat vlastní odůvodnění, je třeba na odůvodnění rozhodnutí o námitkách klást stejné požadavky jako v případě jiných správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). V prvé řadě se jedná o požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 - 169). Ve smyslu § 172 odst. 5 s. ř. je rozhodnutí o námitkách včetně odůvodnění součástí opatření obecné povahy.

[41] Odpůrkyně v bodu II.19. textové části odůvodnění územního plánu uvedla seznam uplatněných námitek a výrok rozhodnutí o nich; odůvodnění rozhodnutí o námitkách však v této části územního plánu obsaženo není. Odpůrkyně (patrně ve snaze učinit tuto část přehlednější) vložila odůvodnění rozhodnutí o námitkách do vyhodnocení projednání ÚP, jenž tvoří přílohu územního plánu. Tato příloha je však mimo tělo vlastního územního plánu. Pokud má dojít k přezkumu, je třeba rozhodnutí o námitce vyložit v kontextu s připojenou přílohou (vyhodnocení projednání ÚP), v níž se nachází odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Vzhledem k tomu, že z ustanovení § 172 odst. 5

správního řádu výslovně vyplývá povinnost uvést do opatření obecné povahy rozhodnutí o námitce jako celek, tj. výrok rozhodnutí o námitce včetně odůvodnění, je odpůrkyní zvolené řešení formálně nesprávné.

[42] Z územního plánu nicméně vyplývá, že podrobné odůvodnění rozhodnutí o námitkách je obsaženo ve výše zmíněné příloze. Nejvyšší správní soud připouští, že řešení přijaté odpůrkyní má určitý vliv na srozumitelnost územního plánu, neboť důvody zamítnutí námitek z něj přímo nevyplývají. Neshledal však, že by územní plán trpěl nesrozumitelností takové intenzity, která by jej jako celek činila nepřezkoumatelným. Lze přisvědčit stěžovateli, že umístění odůvodnění rozhodnutí o námitkách do přílohy územního plánu je formálně nesprávné, v nyní posuzované věci však nezpůsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů, jelikož důvody rozhodnutí o námitkách z přílohy vyplývají, a je proto možné zjistit, jak odpůrkyně o námitkách rozhodla a z jakých důvodů. Ve prospěch přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách svědčí také skutečnost, že se stěžovatel s důvody zamítnutí námitek seznámil a ve svých podáních s nimi polemizuje. Tato formální vada proto neměla vliv ani na možnost stěžovatele domáhat se soudní ochrany. Jeho námitkám v tomto směru proto nelze přisvědčit. K závěrům o přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách správně dospěl také krajský soud. S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že nesprávné zařazení rozhodnutí o námitkách do přílohy územního plánu nemělo v nyní projednávané věci vliv na jeho zákonnost.

[43] Nejvyšší správní soud se zabýval také námitkou stěžovatele zpochybňující naplnění podmínek § 43 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 7 stavebního zákona pro vymezení územní rezervy pro biokoridor v územním plánu odpůrkyně (chybějící stanovisko krajského úřadu).

[44] Podle § 43 odst. 1 věty druhé stavebního zákona *„[z]áležitosti nadmístního významu, které nejsou řešeny v zásadách územního rozvoje, mohou být součástí územního plánu, pokud to krajský úřad ve stanovisku podle § 50 odst. 7 z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce nevyloučí.“*

[45] Ve smyslu § 50 odst. 7 stavebního zákona *„[k]rajský úřad zašle pořizovateli stanovisko k návrhu územního plánu z hledisek zajištění koordinace využívání území s ohledem na širší územní vztahy, souladu s politikou územního rozvoje a s výjimkou územního plánu pro území hlavního města Prahy souladu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem. Pokud nezašle stanovisko do 30 dnů od obdržení stanovisek, připomínek a výsledků konzultací, je možné územní plán vydat i bez jeho stanoviska.“*

[46] Stejnou otázkou týkající téhož znění územního plánu obce Pasohlávky se Nejvyšší správní soud zabýval již ve výše zmíněném rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 3 As 250/2015 – 68. Dospěl v něm k závěru, že byly dány podmínky podle § 43 odst. 1 stavebního zákona k tomu, aby odpůrkyně zahrnula vymezení územní rezervy pro budoucí nadregionální biokoridor do územního plánu. Dodal, že obdobnou situaci spočívající ve vymezení nadregionální územní rezervy za situace, kdy byly zrušeny nadřazené zásady územního rozvoje, již posuzoval v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As

261/2014 – 70, a také v něm toto řešení akceptoval (srov. odst. 52 cit. rozsudku). Nejvyšší správní soud neshledal důvody, pro které by se měl od výše uvedených závěrů odchýlit, a proto uzavírá, že odpůrkyně při vymezení územní rezervy pro biokoridor postupovala v souladu se zákonem. Stěžovatelovy námitky jsou proto v tomto směru nedůvodné. Nevyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel vystupoval v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 250/2015 v pozici osoby zúčastněné na řízení, a proto byl s rozsudkem č. j. 3 As 250/2015 – 68 seznámen. V podrobnostech k otázce naplnění podmínek § 43 odst. 1 ve spojení s § 50 odst. 7 stavebního zákona proto kasační soud pro stručnost odkazuje na závěry uvedené v rozsudku č. j. 3 As 250/2015 – 68, (zejména na pasáže uvedené na čísle listu 72 – 73 rozsudku), aniž shledal potřebu je na tomto místě opakovat. Ke shodnému závěru o naplnění podmínek § 43 odst. 1 stavebního zákona dospěl také krajský soud v odstavci [39] napadeného rozsudku.

[47] Nepřípustnou je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. stěžovatelova námitka, podle níž se mělo konat opakované veřejné projednání návrhu územního plánu poté, co bylo odpůrkyni doručeno stanovisko krajského úřadu ze dne 28. 5. 2015. Stěžovatel tuto námitku neučinil součástí návrhových bodů v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže k této námitce věcně vyjádřit.

[48] Pouhou ničím nepodloženou spekulací jsou pak námitky stěžovatele týkající se účelového vymezení ploch územní rezervy pro biokoridor odpůrkyní proto, aby zabránila legalizaci stěžovatelovy „černé“ stavby. Stěžovatel nepředložil soudu žádné relevantní podklady, ze kterých by bylo možné dovodit, že vedení biokoridoru není proveditelné a že se jedná o zastaralý koncept. Již z odůvodnění rozhodnutí o námitkách vznesených stěžovatelem proti územnímu plánu je zřejmý zdrženlivý přístup odpůrkyně při vymezování územní rezervy a také, že k tomuto kroku přistoupila s vědomím určité míry omezení vlastnických práv majitelů dotčených pozemků, kterou poměřovala s veřejným zájmem na umístění biokoridoru v oblasti. Za zcela logické lze považovat odůvodnění přijatého řešení trasování biokoridoru tak, jak učinila odpůrkyně v odůvodnění územního plánu (v části II.16.4.): *„původní údolní niva Dyje jako přirozený biotop pro trasování nivního biokoridoru je zaplavena vodami nádrže a jediné vhodné biotopy pro náhradní trasování (tj. biotopy svým charakterem blízké původním biotopům nivy) se nacházejí v jižních příbřežních partiích nádrže. Dokladem toho je i postupný rozvoj odpovídajících typů společenstev v daném prostoru po dobu existence nádrže (zejm. porostů typických lužních dřevin a litorálních makrofytů).“* Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje vymezení ploch územní rezervy pro biokoridor zasahující také pozemek stěžovatele ze strany odpůrkyně za dostatečně odůvodněné.

[49] Odpůrkyně uvedla, že trasování koridoru územní rezervy navazuje na platné a účinné vymezení těchto koridorů v územních plánech sousedících obcí: *„Navržený koridor územní rezervy zcela jednoznačně propojuje navržený koridor vymezený pro NRBK K 161 N v platném Územním plánu Dolní Dunajovice, účinném ode dne 4. 8. 2011 a pro NRBK K 161/09 – K161/08 v platném Územním plánu Horní Věstonice účinném ode dne 31. 7. 2012.“* Nejvyšší správní soud uzavírá, že skutečnost, že trasa biokoridoru je zapracována do sousedních územních plánů, přesvědčivě odůvodňuje zřízení biokoridoru a svědčí i o

jednotě a o vzájemných souvislostech vymezení územní rezervy. Naopak přesvědčivě vyvrací tvrzení stěžovatele o libovůli odpůrkyně při umisťování územní rezervy pro plánovaný biokoridor.

[50] Poukaz stěžovatele na údajnou stavební uzávěru, kterou měla odpůrkyně umístit na plochy, v nichž se nachází pozemek stěžovatele, není v nyní projednávané věci případný. Stavební uzávěra totiž není předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

[51] Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, jak odpůrkyně nad rámec § 18 odst. 5 stavebního zákona omezila možnost výstavby v plochách ZZ, tedy v plochách vymezených podle bodu II.13.13. textové části odůvodnění v nezastavěném území.

[52] Podle 18 odst. 5 stavebního zákona „[v] *nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje.*“

[53] Shodnou námitkou směřovanou proti témuž územnímu plánu se již Nejvyšší správní soud také zabýval ve shora citovaném rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 3 As 250/2015 – 68. V něm se věnoval námitkám stěžovatelů vlastnících pozemek v ploše ZZ (stejně jako je tomu u stěžovatele v nyní projednávané věci), který se nachází v blízkosti pozemku stěžovatele a na nějž se vztahují shodné regulativy zakotvené v napadeném územním plánu. Kasační soud k námitce uvedl, že „*Hlavním smyslem určení ploch ZZ dle bodu I.F.2 textové části výroku územního plánu je jejich využití jako pozemků zemědělského půdního fondu. Odpůrce však užití ploch ZZ v uvedené části územního plánu neomezil jen na hlavní účel, ale poměrně široce taktéž připustil umístění dočasných staveb, které buď s hlavním využitím souvisejí přímo anebo využití těchto ploch podporují a neznehodnocují jej. Dále alespoň podmíněně připustil stavby nebo úpravy území, které hlavní využití plochy ZZ neznehodnocují, obecně ve větší míře nelikvidují využití půdy v zemědělském půdním fondu, jejich zřízení na plochách ZZ vyžaduje další zkoumání a povolení bude záviset na konkrétních okolnostech. V této části mj. odpůrce vyřešil i souběh s omezením výstavby ve vymezené územní rezervě pro biokoridor, když uvedl, že ‚podmíněně přípustné je i oplocení pozemků zahrad, sadů a vinic v nezastavěném území, za podmínky, že oplocení nebude v kolizi s funkcí územního systému ekologické stability‘. Stanovení nepřípustného využití ploch spočívá v tom, že se jedná o využití, jež by ohrozilo samotné zemědělské využití ploch. Buď by totiž znamenalo zavedení a zvýšení dopravní a turistické zátěže těchto ploch anebo, i když by to sice zemědělskému využití ploch přímo nebránilo, bylo by na újmu životnímu prostředí na těchto plochách. Uvedené vymezení přípustného a nepřípustného využití území podle názoru Nejvyššího správního soudu je určité, srozumitelné, vnitřně nerozporné a logické.*“ Výše citované závěry jsou plně použitelné i nyní. Ve shodě se shora citovanou judikaturou Nejvyšší správní soud ani v právě souzené věci neshledal, že by územní plán v části vymezující přípustné

a nepřípustné využití území trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, jak namítal stěžovatel v kasační stížnosti.

[54] Plochy ZZ jsou zahrnuty v plochách územní rezervy vymezené pro vedení nadregionálního biokoridoru. Podle § 36 odst. 1 stavebního zákona platí, že v plochách územní rezervy jsou *„zakázány změny v území, které by mohly stanovené využití podstatně ztížit nebo znemožnit.“* Odpůrkyně v územním plánu stanovila pro plochy územní rezervy omezení, podle nichž na nich nelze provádět žádné změny, které by znemožnily, ztížily nebo ekonomicky znevýhodnily případné budoucí umístění nadregionálního biokoridoru. V těchto plochách nelze kácet stávající biotopy, měnit způsob využití pozemků, umisťovat stavby pro bydlení, občanskou vybavenost, rekreaci, výrobu a skladování apod. (viz strana 45 textové části odůvodnění územního plánu). Z výše uvedeného je zřejmý úmysl odpůrkyně chránit budoucí trasu nadregionálního biokoridoru. Takový motiv je podle kasačního soudu dostatečným důvodem pro zřízení územní rezervy. Záměru odpůrkyně plně odpovídají také omezení, která odpůrkyně pro plochy územní rezervy stanovila v odůvodnění územním plánu (k omezením v plochách ZZ blíže viz strana 32 textové části odůvodnění územního plánu).

[55] Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud má za prokázané, že zde existuje legitimní důvod pro zásah do vlastnického práva stěžovatele spočívající v omezení možného využití pozemku stěžovatele. Je jím veřejný zájem na ochraně trasy budoucího nadregionálního biokoridoru. Zásah do vlastnického práva stěžovatele je současně minimalizován tím, že změnou územního plánu se nikterak nemění stávající způsob využití pozemku stěžovatele, který má být i nadále využíván jako zemědělská plocha (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 - 17). Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by omezením využití pozemku stěžovatele došlo k extrémnímu vybočení ze zásady proporcionality, které by vyžadovalo zásah soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 261/2014 - 70). Nadto není vyloučeno, že v budoucnu může být pozemek stěžovatele zahrnut mezi funkční plochy se způsobem využití pro rodinnou rekreaci. Pozemek stěžovatele je totiž zahrnut do plochy R 08, tj. mezi plochy „územní rezervy pro možné budoucí využití jako plocha rekreace“. Námitky stěžovatele, jimiž brojil proti omezením ve způsobu využití pozemku v jeho vlastnictví, proto Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné.

VI.

[56] Ze všech výše popsaných důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. posoudil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[57] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[58] Ve vztahu k odpůrkyni a k jejímu právu na náhradu nákladů řízení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jsou dány výjimečné okolnosti ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, podle kterého *„žalované správní orgány ovšem mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení*

opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.“ Nejvyšší správní soud má za to, že odpůrkyně není dostatečně materiálně a personálně vybavena k tomu, aby byla schopna obhájit jí schválené opatření obecné povahy. O personálním zázemí odpůrkyně ostatně svědčí i to, že pořizovatelem napadeného územního plánu byl Městský úřad Pohořelice a nikoli samotná odpůrkyně. Zastupování odpůrkyně před Nejvyšším správním soudem tedy zjevně přesáhlo běžnou úřední činnost, se kterou se odpůrkyně v rámci výkonu veřejné správy pravidelně setkává.

[59] Při určení výše nákladů odpůrkyně vycházel Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu. Odpůrkyně požádala o náhradu nákladů spočívajících v zastoupení advokátem. Ten v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 30. 4. 2018 na výzvu soudu. Jde tedy o úkon podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Byť to odpůrkyně navrhla, Nejvyšší správní soud jí nepřiznal náhradu za úkon přípravy a převzetí věci, neboť totožný advokát odpůrkyni zastupoval v řízení před krajským soudem a s věcí tak byl obeznámen. Na náhradě nákladů zastoupení tak odpůrkyni náleží včetně náhrady hotových výdajů advokáta částka v celkové výši 3.400 Kč (srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 13 odst. 3 advokátního tarifu). S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku ve výši 714 Kč odpovídající této dani. Celkem tedy Nejvyšší správní soud odpůrkyni přiznal na náhradě nákladů částku ve výši 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu